

Pytania prejudycjalne

Czy występuje już zawisłość sprawy w innym postępowaniu o tym samym przedmiocie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 4/2009⁽²⁾, jeżeli w Belgii jest prowadzone postępowanie w sprawie alimentów między ojcem dziecka a matką dziecka, podczas gdy w Niemczech zostaje później wszczęte postępowanie w sprawie alimentów przez dziecko, które w międzyczasie osiągnęło pełnoletność – przeciwko matce tego dziecka?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U.2009, L 7, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 28 czerwca 2023 r. – Association Mousse/Commission nationale de l'informatique et des
libertés (CNIL) i SNCF Connect**

(Sprawa C-394/23, Mousse)

(2023/C 329/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association Mousse

Strona pozwana: Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL), SNCF Connect

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ocenie adekwatności i stosowności gromadzenia danych oraz ograniczenia go do tego, co niezbędne, w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c) RODO⁽¹⁾ oraz niezbędności przetwarzania tych danych w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) i f) RODO można wziąć pod uwagę powszechnie przyjęte zwyczaje w korespondencji prywatnej, handlowej i administracyjnej, w związku z czym gromadzenie danych na temat płci klientów w zakresie ograniczonym do określeń „pan” lub „pani” można uznać za niezbędne i zgodne z zasadą minimalizacji danych?
- 2) Czy przy ocenie niezbędności obowiązkowego gromadzenia i przetwarzania danych na temat płci klientów – zważywszy, że niektórzy klienci uważają, iż nie przynależą do żadnej z dwóch płci, a gromadzenie tych danych nie jest w ich przypadku stosowne – należy wziąć pod uwagę okoliczność, że owi klienci, przekazawszy te dane administratorowi w celu skorzystania z proponowanej usługi, mogą skorzystać z przysługującego im prawa sprzeciwu wobec używania i przechowywania odnośnych danych, powołując się na swoją szczególną sytuację na podstawie art. 21 RODO?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad
(Bułgaria) w dniu 29 czerwca 2023 r. – postępowanie karne przeciwko VB**

(Sprawa C-400/23, VB II)

(2023/C 329/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski sad

Postępowanie karne przeciwko

VB

Pytania prejudycjalne

- 1.1. Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343 (¹) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dana osoba została skazana pod jej nieobecność, poza sytuacjami określonymi w ust. 2, i orzeczono wobec niej karę „pozbawienia wolności”, to przy jej zatrzymaniu w celu wykonania tej kary musi ona być powiadomiona o orzeczeniu, na mocy którego została skazana?
- 1.2. Jaka jest treść określonego w art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343 wymogu „powiadomienia o orzeczeniu” i czy zakłada ono doręczenie odpisu tego orzeczenia?
- 1.3. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania 1.1. i 1.2. – czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343 stoi na przeszkodzie orzeczeniu sądu krajowego zapewniającemu doręczenie odpisu tego orzeczenia?
- 2.1. Czy przepisy krajowe – które, przy rozpatrzeniu oskarżenia karnego i wydaniu skazującego wyroku sądu pod nieobecność oskarżonego, poza warunkami określonymi w art. 8 ust. 2 dyrektywy, nie przewidują żadnego trybu ani warunków udzielenia informacji osobie skazanej zaocznie o jej prawie do wznowienia postępowania z jej udziałem; a konkretniej takie informacje nie zostały udzielone przy zatrzymaniu osoby skazanej zaocznie – są zgodne z art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343?
- 2.2. Czy znaczenie ma okoliczność, że przepisy krajowe, art. 423 Nakazatelno-procesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), zapewniają osobie skazanej pod jej nieobecność informacje o jej prawie do wznowienia postępowania – lecz dopiero po złożeniu przez tę osobę wniosku o uchylenie tego wyroku skazującego i wznowienie postępowania z jej udziałem – przy czym zapewniają jej te informacje w formie orzeczenia sądu, wydanego w odpowiedzi na ten wniosek?
- 2.3. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy spełnione zostaną wymogi określone w art. 8 ust. 4 zdanie drugie i art. 10 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/343, jeżeli sąd rozpatrujący oskarżenie karne i wydający wyrok skazujący przeciwko nieobecnemu oskarżonemu, poza sytuacjami określonymi w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy, w swoim wyroku wskaże prawo tej osoby do wznowienia postępowania lub innego środka prawnego i nakaze osobom dokonującym zatrzymania osoby skazanej doręczenie tej osobie odpisu tego wyroku?
- 2.4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343 stoi na przeszkodzie temu, aby w swoim orzeczeniu sąd – który skazał nieobecnego oskarżonego, poza sytuacjami określonymi w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy – wskazał prawo tej osoby do wznowienia postępowania lub innego środka prawnego, przysługującego jej na podstawie art. 9 dyrektywy, i nakazał osobom dokonującym aresztowania osoby skazanej doręczenie jej odpisu tego orzeczenia?
3. Jaki jest pierwszy i jaki jest ostatni możliwy moment, w którym sąd powinien wydać orzeczenie w przedmiocie tego, czy postępowanie karne przeprowadzone pod nieobecność oskarżonego wykracza poza zakres warunków określonych w art. 8 ust. 2 dyrektywy (UE) 2016/343, a także podjąć środki w celu zagwarantowania powiadomienia, o którym mowa w art. 8 ust. 4 zdanie drugie tej dyrektywy?
4. Czy przy przyjmowaniu orzeczenia, o którym mowa w pkt 3, należy uwzględnić stanowisko oskarżyciela i stanowisko obrońcy nieobecnego oskarżonego?
- 5.1. Czy treść wyrażenia „możliwości zaskarżenia orzeczenia”, zawartego w art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343, dotyczy prawa do zaskarżenia w trybie instancyjnym, czy też dotyczy zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu?
- 5.2. Jaka powinna być treść informacji, które zgodnie z art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy (UE) 2016/343 należy przekazać osobie, skazanej pod jej nieobecność poza warunkami określonymi w ust. 2, „o prawie do wznowienia postępowania lub do innego środka prawnego, zgodnie z art. 9” – w odniesieniu do prawa do skorzystania z takiego środka prawnego, jeżeli zaskarża ona swój wyrok zaoczny, lub w odniesieniu do prawa do złożenia wniosku o taki środek prawny, przy czym zasadność takiego wniosku będzie oceniana w określonym momencie w przyszłości?

6. Jakie jest znaczenie wyrażenia „innego środka prawnego, który umożliwi ponowne rozpoznanie sprawy co do jej istoty, w tym ocenę nowych dowodów, i który może prowadzić do uchylecia pierwotnego orzeczenia”, zawartego w art. 9 zdanie pierwsze dyrektywy (UE) 2016/343?
7. Czy przepis prawa krajowego, art. 423 ust. 3 Nakazatelno-procesualen kodeks – który wymaga osobistego stawiennictwa osoby skazanej zaocznie jako obligatoryjnej przesłanki rozpatrzenia i uwzględnienia jej wniosku o wznowienie postępowania – jest zgodny z art. 8 ust. 4 i art. 9 dyrektywy (UE) 2016/343?
8. Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie i art. 9 dyrektywy (UE) 2016/343 mają zastosowanie do osób uniewinnionych?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016 r., L 65, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 3 lipca 2023 r. – Touristic Aviation Services Limited/flightright GmbH**

(Sprawa C-405/23, Touristic Aviation Services)

(2023/C 329/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca odwołanie: Touristic Aviation Services Limited

Strona powodowa i druga strona postępowania odwoławczego: flightright GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) należy dokonywać w ten sposób, że braki kadrowe u operatora portu lotniczego lub w przedsiębiorstwie działającym na zlecenie operatora portu lotniczego w obszarze należącym do jego obowiązków załadunku bagaży stanowią nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu tego przepisu, która w niekontrolowany sposób wpływa z zewnątrz na normalne wykonywanie działalności przez przewoźnika lotniczego korzystającego z tej usługi operatora portu lotniczego/działającego na jego zlecenie przedsiębiorstwa, czy też załadunek bagaży przez operatora portu lotniczego/działające na jego zlecenie przedsiębiorstwo oraz istniejące u niego braki kadrowe w obszarze załadunku wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności przez tego przewoźnika lotniczego, wobec czego zwolnienie od odpowiedzialności na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 jest możliwe jedynie wtedy, gdy przyczyna braków kadrowych stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu tego przepisu?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 13 lipca 2023 r. – LEGO Juris A/S / Pozitív Energiaforrás Kft.**

(Sprawa C-437/23, Lego Juris)

(2023/C 329/17)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék